

Arrest

nr. 294 837 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 december 2022.

Gelet op het tussenarrest van 30 maart 2023 met nr. 286 878 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker op 5 april 2018 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Duitse overheden.

1.3. Op 7 april 2022 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Duitse overheden op grond van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 8 april 2022 stemden de Duitse overheden in met dit verzoek, dit op grond van artikel 18 (1) d van deze Dublin III-verordening.

1.5. Verweerder treft op 25 april 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze bijlage is de thans betreden akte, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [A.]i

voornaam: [A.U.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Pakistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.A.U., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 22/02/2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 22/02/2022. Betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Duitsland, en vingerafdrukken te hebben afgestaan in Duitsland en in Italië.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Duitsland op 05/04/2018.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 05/04/2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn maar wel een verloofde te hebben sinds 7 maanden. Betrokkene verklaarde dat zijn verloofde [H.] heet en ongeveer 21 jaar oud is, en geboren is in [...] in Pakistan. De verloofde zou momenteel wonen in [...] in Pakistan. De betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. Hij verklaarde wel een broer, [A.I.], en een zus, [T.O.], te hebben in Duitsland. Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud een verblijfsvergunning voor Duitsland voorleggen met nummer [...] en geldig tot 07/04/2022, betrokkene kon ook zijn identiteitskaart van Pakistan voorleggen met nummer [...], afgegeven op 18/10/2015 en geldig tot 18/10/2025. Betrokkene verklaarde zijn paspoort te hebben weggegooid toen hij van Libië naar Italië ging.

Betrokkene verklaarde Pakistan eind 2017 te hebben verlaten per vliegtuig. Hij vloog naar Libië. Hij verklaarde dat hij in Libië ongeveer 2 maanden heeft moeten wachten op de smokkelaar, om dan per boot de oversteek te maken naar Italië. Na 1 maand in Italië reisde hij met de auto door Oostenrijk om in Duitsland aan te komen. In Duitsland diende hij een verzoek om internationale bescherming in. Na ongeveer 4 jaar in Duitsland verliet hij Duitsland en ging hij per taxi naar België, waar hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende op 22/02/2022. Hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet meer te hebben verlaten sinds zijn initiële binnenkomst in Italië eind 2017.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokken of hij op vlak van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat veel mensen van zijn gemeenschap wonen in België en dat hij daarom in België wil wonen. Betrokkene verklaarde ook dat hij het geen probleem zou vinden om teruggestuurd te worden naar Duitsland, maar zei er wel bij dat hij niet terug zou willen gaan naar Pakistan.

Op 07/04/2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Duitse instanties. Zij stemden op 08/04/2022 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Frankfurt/Main. Hij dient zich aan te melden bij EAE Bochum, Gersteinring 50, 44791 Bochum. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 08/04/2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die

zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Wat betreft de vrees van betrokkene dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 08/04/2022 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling

of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek indiende in België omdat veel mensen van zijn gemeenschap in België wonen. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hij stelde dat hij geen bezwaar heeft tegen een overdracht aan Duitsland.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2021 update, laatste update in april 2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA-rapport p. 53, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. (AIDA-rapport p. 112, The living conditions in many initial reception centers have been criticized by asylum seekers, volunteers and NGOs). Opnieuw zijn we van oordeel dat niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het rapport vermeldt dat de bewegingsvrijheid van verzoekers in Duitsland wordt beperkt. Een verzoeker wordt toegewezen aan een specifiek opvangcentrum in een specifiek district. Niet alle opvangcentra en districten zijn even goed ontsloten door het openbaar vervoer. Niettemin mogen verzoekers het centrum waar zij verblijven wel verlaten en zich vrij bewegen binnen het district waaraan zij toegewezen zijn. (AIDA-rapport p. 106, in general, people can travel freely within the town and district in which the reception center is located, although the limited accessibility of certain initial reception centers by public transport raises questions concerning freedom of movement.). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute

ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA-rapport, p.122). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten (4)."

1.6. Op 4 juli 2022 treft verweerder een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Bij arrest van 22 juni 2023 met nr. 290 794 werd het beroep hiertegen verworpen.

2. Over het belang bij het beroep

2.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd onder meer het volgende opgenomen:

"De voorzitter wijst op de historiek in deze zaak en stelt vast dat het beroep tegen de beslissing tot verlenging van de termijn voor overdracht onder de Dublin III-verordening verworpen werd omdat het laattijdig werd ingediend. Dit stond zo in de beschikking van de Raad van 11 mei 2023 en de verzoekende partij heeft geen verzoek tot horen ingediend. [...] Ze herinnert eraan dat de LSP-beschikking in onderhavige zaak stelde dat het erop lijkt dat verzoeker geen belang meer heeft bij het beroep. Uit een raadpleging van het wachtregister is immers gebleken dat verzoeker hieruit werd afgevoerd van ambtswege. Nu komt daar nog bij dat het beroep tegen de verlengingsbeslissing verworpen werd waarbij in de voormelde beslissing stond dat verzoeker met een onbekende bestemming vertrokken is uit het

opvangcentrum. Verzoeker is ook niet zelf aanwezig op de terechtzitting. De voorzitter stelt dat een belang bij het beroep veronderstelt dat verzoeker in België verblijft en dat “een briefje” van een vriend die stelt dat verzoeker bij hem in België verblijft, niet volstaat als begin van bewijs in tegenstelling tot bijvoorbeeld een attest van het rode kruis of andere NGO’s ten bewijze van verstrekte hulp in België, dat wel een begin van bewijs van aanwezigheid in België kan vormen. [...]”

Verzoekers raadsman stuurt na het sluiten van de debatten een verzoekschrift tot heropening van de debatten op grond van “een nieuw element”. Waar hij eerder ter terechtzitting pleitte dat hij een mandaat heeft om verzoeker te vertegenwoordigen en dat verzoekers aanwezigheid op de zitting niet wettelijk is vereist – wat de Raad respectievelijk ook nooit in twijfel heeft getrokken noch heeft opgelegd –, legt hij thans een in het Nederlands opgestelde verklaring van 25 augustus 2023 neer, waaronder de geschreven naam en voornaam van verzoeker figureren, waarin deze meedeelt dat hij sinds zijn verzoek om internationale bescherming van 22 februari 2022 het Belgisch grondgebied niet heeft verlaten en dat hij persoonlijk wenst te verschijnen, dit om zijn aanwezigheid in België aan te tonen. Dit geschiedde nadat de raadsman na de zitting van 24 augustus 2024 contact had opgenomen met verzoeker met de vraag of hij bereid zou zijn om persoonlijk te verschijnen voor de Raad.

Gezien het beroep zoals hierna blijkt ten gronde wordt behandeld, wordt het belang bij het beroep aanvaard en is er dus geen reden om de debatten te heropenen. De beschikking van 15 december 2022 wordt verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van:

*“- Artikelen 51/5 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikelen 3 en 18 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Hij betoogt als volgt:

“Het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waar het Dublinsysteem op steunt en waaraan de bestreden beslissing meermaals refereert, was reeds op het moment van de vaststelling van de Dublin III-Verordening achterhaald door de realiteit, zoals onderschreven door rechtspraak (cf. EHRM 21.01.2011, M.S.S. t. België en Griekenland, nr. 30696/09, en het HvJ EU 21.12.2011, N.S. e.a. t. Secretary of State for the Home Department, C-411/10 en C493-10).

Artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening voorziet dan ook terecht in de volgende uitzondering bij de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te drogen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”
(eigen aanduidingen)

In de zaak van verzoeker heeft België Duitsland geïdentificeerd als de verantwoordelijke lidstaat. In de bestreden beslissing heeft de tegenpartij echter onvoldoende rekening gehouden met het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling van de asielzoeker bij een overname door Duitsland. Dit risico vloeit voort uit een combinatie door twee factoren, die toelichting krijgen in de twee onderdelen van dit middel.

Het eerste onderdeel verklaart de systeemfouten van de Duitse asielprocedure en opvangvoorzieningen. Het tweede middel gaat vervolgens in op het risico van een schending van het non-refoulementprincipe bij een overname door Duitsland.

Eerste onderdeel

In algemene bewoordingen refereert de bestreden beslissingen meermaals aan het landenrapport uit de Asylum Information Database van de European Council on Refugees and Exiles (Hierna ECRE genoemd). Verzoeker merkt echter op dat de tegenpartij niet refereert aan het meest recente AIDA-rapport, maar zich daarentegen lijkt te baseren op het rapport uit 2019, opgesteld door M. KALKMANN. Het meest recente AIDA-rapport, zoals geüpdate in 2021, is opgesteld door een andere auteur, genaamd P. HOFFMEIER-ZLOTNIK. Op basis van het landenrapport van 2019 concludeert de tegenpartij dat de Duitse opvangvoorzieningen geen dermate structurele tekortkomingen kennen die afbreuk zouden doen aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze conclusie berust op een zeer selectieve lezing van een bovendien achterhaald AIDA-rapport van ECRE.

Allereerst blijkt uit het meest recente AIDA-rapport dat het in Duitsland een voorkomende praktijk is om de toegang tot de asielprocedure te ontzeggen aan mensen die zich aanbieden bij de grens. Concreet stelt het rapport hierover het volgende:

"The law states that asylum seekers who apply for asylum at the border have to be referred to an initial reception centre for asylum seekers. However, entry to the territory has to be refused if a 10 migrant reports at the border without the necessary documents for legal entry and if an immediate removal to the neighbouring country (as Safe Third Country) is possible.

Since 2013, asylum seekers should not be sent back to neighbouring countries without their applications for international protection having been registered. It is not clear, however, whether this practice is applied in all cases: even if migrants have crossed the border - which is defined as a 30 km strip on the basis of a legal fiction laid down in the Law on the Federal Police (based on the Schengen Borders Code) - they have not necessarily entered the territory, and it is possible that a removal to the neighbouring state (Zurückweisung) is still carried out at this point.

[...]

Independently of the pandemic situation, Germany has regularly re-introduced border controls at its borders with Austria since 2015. In 2018, following a heated political debate, a new procedure was introduced which enables the Federal Police to refuse entry at the border and send persons back to Greece and Spain within 48 hours if they have previously applied for asylum there. This procedure is based on administrative regulations and special administrative readmission agreements with the two countries. These returns are therefore not based on the Dublin Regulation, but on a refusal of entry under the (national) notion of "safe third countries" in combination with administrative arrangements concluded with other EU Member States. Since 2019, it was only applied to the Austrian-German border, as this was the only border where controls continue to take place.

The legality of the new procedure has been questioned by legal experts, and forced returns that took place on its basis were subject to court challenges, including requests for interim measures to bring back the forcibly returned applicants

Naast deze manifeste schending van het recht op asiel, zoals gewaarborgd door artikel 18 van het EU-Handvest, plaatst het rapport vraagtekens bij de kwaliteit van de Duitse asielprocedure:

"The quality of BAMF asylum decisions has been much debated in recent years given the high number of appeals filed at the courts, but also because of "scandals" which prompted extensive media coverage. This was related, in part, to the high increase in personnel accompanied by shortened training phases,

with some decision-makers not having received relevant training. "21 (eigen aanduidingen) Bovendien blijft de asielprocedure in Duitsland niet geënt te zijn op een correcte waarheidsvinding:

"Interviews at the BAMF have frequently been criticised for being too superficial and not sufficiently aiming to establish the facts of the case. In particular, it has been reported that there are instances where no further questions are asked in cases of inconsistencies in the asylum seekers' accounts. In such cases, it is impossible to establish in later stages of the procedure whether inconsistencies result from contradictions in the asylum seekers' statements or merely from misunderstandings or translation errors." [...] Een correcte waarheidsvinding wordt verder bemoeilijkt door een gebrek aan juridische bijstand doorheen de asielprocedure. In eerste aanleg is er geen systematische toegang tot kosteloze juridische bijstand, waardoor een advocaat niet kan waken over een correct, objectief verloop van de procedure indien het de cliënt aan middelen ontbreekt om zelf een raadvrouw of -man te betalen. Het AIDA-Rapport stelt hierover het volgende: "Legal assistance at first instance is not systematically available to asylum seekers in Germany. NGOs are not entitled to legally represent their clients in the course of the asylum procedure. During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers' fees themselves at this stage. Consequently, asylum seekers are rarely represented by a lawyer at the initial stage of the asylum procedure and/or during the interview."3 Het rapport stelt ook nog duidelijk dat er geen kosteloze juridische bijstand is ingeval van een volgend verzoek om internationale bescherming: "There is no free legal assistance available for subsequent applications or for appealing against rejections of subsequent applications."4 (eigen aanduiding) Het behoeft geen betoog om te weten dat verzoeker, die geen eigen middelen heeft en als zodanig in België het voordeel geniet van de juridische tweedelijnsbijstand, in Duitsland geen toegang zal hebben tot een advocaat. Naast deprivatie van juridische bijstand, riskeert de verzoeker te botsen op andere tekortkomingen die inherent zijn aan de Duitse asielprocedure. Gelet op de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag, zullen de Duitse instanties na overname de situatie bestempelen als een Folgeantrag, een volgend verzoek. Zodoende zal verzoeker belanden in een ontvankelijkheidsprocedure, waarbij de Duitse instanties zekere discretie genieten: "In case of a subsequent application the BAMF conducts a preliminary examination on the admissibility of the application. The admissibility test is determined by the requirements for resumption of procedures as listed in the Administrative Procedure Act. 1...] The decision on admissibility of a subsequent or secondary application can be carried out without hearing the applicant. This means that the BAMF has full discretion in deciding whether to conduct an interview or not at this stage. Therefore, it is often recommended that subsequent applications, which generally have to be submitted in person, should be accompanied with a detailed written motivation."5 3 Ibid. p. 38. 4 Ibid. p. 78. 5 Ibid. p. 77-78. 12 Zonder toegang tot een advocaat, zal verzoeker een dergelijke schriftelijke motivering niet in kunnen dienen. Hoewel er tegen een onontvankelijkheidsbeslissing beroep mogelijk is, zal ook deze mogelijkheid dode letter blijven, gelet op het gebrek aan kosteloze juridische bijstand. "If the BAMF decides not to carry out a subsequent procedure, the application is rejected as "inadmissible". This decision can be appealed before an Administrative Court. It is also necessary to request an interim measure from the court in order to suspend removal."6 Bovendien riskeert verzoeker een vrijheidsberoving bij overname door Duitsland: "There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany. There is no uniform procedure for the reception and further treatment of Dublin returnees. If they had already applied for asylum in Germany, they are usually obliged to return to the region to which they had been assigned during the former asylum procedure in Germany. If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany."7 De omstandigheden van deze detentie laten te wensen over. Specifiek over de deelstaat Nordrhein-Westfalen, waar de verzoeker zich zal moeten aanmelden, stelt het AIDA-Rapport het volgende: "In January 2018, the facility of Büren was visited by the National Agency for the Prevention of Torture, an independent body monitoring places of detention in order to prevent violations of the UN Convention Against Torture. The National Agency published a report on 30 October 2018 in which it severely criticised the detention conditions in Büren.730 Following issues were raised: - "Restrictive basic approach ": The staff reported that a number of criminals and "persons posing a risk" (i.e. terrorist suspects) were amongst the detainees and they stated they did not have sufficient information on the possible risks that detainees might pose. According to the National Agency this has resulted in an extension of restrictive measures affecting all detainees. For instance, as opposed to the previous years, detainees were generally locked in their cells not only at night but also from 7 a.m. to 2 p.m. When they were allowed to leave their cells, the areas of the facility in which they were allowed to move freely were restricted. The National Agency noted that "a remarkable high number" of "special security measures" were in place at the Büren facility in comparison to the pre-removal detention facilities of other Federal States. The report concludes that the detention regime that is applied in Büren has become similar to the regime that is applied in a regular penal prison. - At the time of the visit, several

detainees, including two persons considered to be "persons posing a risk" (i.e. terrorist suspects), were kept in solitary confinement cells which are designed as regular prison cells. The National Agency highlighted that the 6 Ibid. p. 78. 7 Ibid. p. 53. 13 current existing regulations for solitary confinement in the regular prison system cannot be applied to pre-removal detention facilities. Accordingly, the report concluded that the solitary confinement of the Büren facility did not have a legal basis in the Federal State's legislation. - The National Agency also expressed concerns regarding the special security measures that are applied, as they are not based on a thorough individual assessment and do not offer sufficient safeguards to comply with the principles of necessity and proportionality. - Other points raised in the National Agency's report related to the lack of privacy, the lack of psychological care and the lack of documentation of a case in which a detainee has been physically restrained."

8 Wanneer de tegenpartij aanneemt dat "betrokkene na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek zal kunnen indienen en nieuwe elementen zal kunnen aanvoeren" baseert de bestreden beslissing zich zuiver op vermoedens die op geen enkele wijze gegrond zijn in de werkelijkheid. Met algemene beschouwingen ontwijkt de bestreden beslissing het oppervlakkige onderzoek van een asielaanvraag in Duitsland, het structurele gebrek aan rechtstoegang voor asielzoekers, en de omstandigheden waarin de verzoeker na overname zal belanden. Tweede onderdeel Met eenzelfde vermoeden wijst de bestreden beslissing het risico op een indirect refoulement van de hand. Rekening houdend met de systematische gebreken van de Duitse asielpprocedure, zoals uiteengezet in het eerste onderdeel, bestaat er een reëel risico dat de wegering van het vluchtelingenstatuut onterecht was, en dat de Duitse asielinstanties de verzoeker geen eerlijke kans zullen geven om dit aan te kaarten. Een uitwijzing naar Pakistan na een beslissing van onontvankelijkheid van het volgend verzoek, valt derhalve niet uit te sluiten. Om een correcte inschatting te maken van het risico op een indirecte refoulement, is een prima facie beoordeling van verzoekers asielaanvraag vereist. Verzoeker hangt het Ahmadigeloof aan. Terwijl de Ahmadiyyagemeenschap zichzelf als moslims beschouwt, ontkent de Pakistaanse Grondwet, de hoeksteen van de Pakistaanse rechtsorde, dit expliciet in artikel 260, lid (3), b), dat 'niet-moslims' op de volgende wijze definieert: "'Non-Muslim' means a person who is not a Muslim and includes a person belonging to the Christian, Hindu, Sikh, Budhist or Parsi community, a person of the Qadiani group or the Lahori group (who call themselves 'Ahmadis' or by any other name), or a Bahai, and a person belonging to any of the scheduled castes."

9 [...] » Ibid. p. 149. 9 <https://www.pakistan.org/pakistan/constitution/parn2.ch5.html>. 14 Artikel 298 C van het Pakistaanse strafwetboek stelt in zeer ruime bewoordingen onder meer het "zichzelf voordoen als moslim", een "referentie aan het Ahmadigeloof als islam", "het promoten van het Ahmadigeloof", en "het aanstoot geven op eender welke manier" strafbaar met een gevangenisstraf tot drie jaar en een geldboete. In dit opzicht herinnert verzoeker aan het feit dat het Hof van Justitie van de Europese Unie bij de beoordeling van een asielaanvraag een bijzonder belang hecht aan een wettelijke strafbaarstelling in het land van herkomst. In XYZ t. de Minister voor Immigratie en Asiel van 07.11.2013 maakte het Hof de volgende overweging: "In dit verband moet worden aanvaard dat het bestaan van strafrechtelijke bepalingen die specifiek tegen homoseksuelen zijn gericht, als aan de orde in elk van de hoofdgedingen, de vaststelling rechtvaardigt dat homoseksuelen een afzonderlijke groep vormen die door haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. "10 (eigen aanduiding) Hoewel het in die zaak ging om de strafbaarstelling van de homoseksuele geaardheid, kan dezelfde redenering per analogie toepassing vinden in de wettelijke strafbaarstelling van Ahmadimoslims in Pakistan, wat wijst op een gegronde vrees voor vervolging in het land van herkomst wegens religieuze overtuiging. Het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties stelt dan ook terecht dat leden van de Ahmadigemeenschap nood hebben aan internationale bescherming.11 Ondanks de manifeste vervolging wegens godsdienst in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen, weigerde de Duitse asielinstanties de vluchtelingenstatus toe te kennen. Toch houdt de bestreden beslissing voor dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat "het door betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. " Wat betreft de vrees voor een indirect refoulement, baseert de bestreden beslissing zich op een gelijkaardig, ongefundeerd vermoeden dat de Duitse instanties zich zullen houden aan hun internationale verplichtingen. Nochtans heeft een Franse rechter bij een toepassing van de Dublin III-verordening reeds duidelijk gemaakt dat dit vermoeden misplaatst is. Op 15.05.2018 oordeelde het administratief hof van beroep van Bordeaux het volgende met betrekking tot Duitsland: « [L]'article 3 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ainsi que l'article 17.2 du règlement Dublin III ont été méconnus ; en effet, il est originaire de la province de Nangarhar où règne une situation de 10 HvJ EU 07.11.2013, XY7 t. Minister voor Immigratie en Asiel, C-199/12, C-200/12 en C-201/12, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NI/rX17Pni?uri=CEU-X:62QI2CI0199&from=nl>. 11 UN High Commissioner for Refugees, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan, 2017, IICR/EG/PAK/17/01, <https://www.refworld.org/topic/50ffbc57a2.50ffbc57a5.5857ed0e4.0.UNHCR...html>. 15 violence généralisée affectant l'ensemble de la population civile et sa demande de protection a été rejetée par les autorités allemandes

qui, malgré les critiques de la société civile, poursuivent les renvois massifs d'Afghans déboutés du droit d'asile ; son transfert vers l'Allemagne implique un risque élevé d'éloignement vers l'Afghanistan ; cette situation est inacceptable dès lors qu'elle ne respecte pas les exigences de non-refoulement des réfugiés prévues à l'article 33 de la convention de Genève ni celles de l'article 15 de la directive 2011/95/UE ; il ne peut plus être protégé d'un renvoi vers l'Afghanistan compte tenu du rejet définitif de sa demande d'asile ; »^{12 13} Deze uitspraak van de Franse rechter kadert binnen een bredere tendens die door ECRE op de volgende manier omschreven wordt: "Successful appeals against Dublin transfers therefore shatter the illusion that asylum claims are treated alike across the continent. Over a decade into the implementation of Asylum Directives and multiple forms of practical cooperation and knowledge exchange, persons who clearly qualify for international protection by one Member State's standards may face the prospect of unfair rejection in the "responsible Member State" and subsequent removal to a place where they risk persecution or serious harm."TM Mutatis mutandis geldt eenzelfde logica in de zaak van de verzoeker: door de aan het Duitse asielsysteem inherente gebreken, impliceert de overname door Duitsland een verhoogd risico op verwijdering naar Pakistan, waar de verzoeker vervolgd zal worden wegens zijn geloofsovertuiging. Door hier geen rekening mee te houden, is de bestreden beslissing gebaseerd op ondeugdelijke motieven. Als zodanig schendt de bestreden beslissing artikelen 51/5 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, artikelen 3 en 18 van de Dublin III-Verordening, artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het EU-Handvest, alsook de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. 8. Moeilijk te herstellen, ernstig nadeel Het recht op een schorsend beroep vloeit rechtstreeks voort uit artikel 27, leden 1 en 3 van de Dublin III-Verordening, die als volgt lezen: "1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. 12 Cour administrative d'appel de Bordeaux (Frankrijk) 15.05.2018, n° 17BX04164, www.dalloz.be. 13 ECRE, To Dublin or not to Dublin? - ECRE's Assessment of the policy choices undermining the functioning of the Dublin regulation, with recommendations for rights-based compliance, 2018, <https://ecre.org/wpcontent/uploads/2018/11/P%20licv-Note-16.pdf>. 16 [...] 3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat: a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar al dan niet opschortende werking heeft, of c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd. " Daarnaast beroept verzoeker zich op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 4 van het EU-Handvest. Bij een overname door Duitsland riskeert verzoeker een blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van deze artikelen. Dit risico vloeit voort uit gebreken die inherent zijn aan het Duitse asielsysteem, alsook uit een mogelijke schending van het non-refoulementprincipe door de Duitse overheid. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou met andere woorden leiden tot een moeilijk te herstellen, ernstig nadeel in hoofde van verzoeker."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 18 van de Dublin III-verordening, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om concreet uit te werken op welke wijze hij deze bepalingen door de bestreden akte geschonden acht. Het is niet aan de Raad om dit ten behoeve van verzoeker te gaan invullen.

Deze onderdelen van het enig middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven op welke gronden zij berust.

3.4. In casu verwijst de bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan de Duitse autoriteiten toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoont dat hij op 5 april 2018 internationale bescherming in Duitsland vroeg, de Duitse instanties instemden met het verzoek om hem terug te nemen en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hierbij wordt ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de situatie in Duitsland inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. De motieven die de bestreden akte onderbouwen, kunnen hier op eenvoudige wijze in worden gelezen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt ze hem niet in staat stellen zich ertegen te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. De conclusie dat deze plicht niet werd geschonden door verweerder dringt zich des te meer op aangezien uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motieven van de bestreden akte kent, vermits hij ze op inhoudelijk vlak bekritiseert (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Hij moet hierbij steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt, zoals verzoeker terecht opmerkt, uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens beschermingsverzoek, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober

2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

3.7. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het risico dat hij loopt op een onmenselijke en een vernederende behandeling bij een overname door Duitsland. Hij voert aan dat dit risico voortvloeit uit een combinatie van twee factoren die hij toelicht in twee onderdelen van het enig middel.

3.8. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat er sprake is van systeemfouten in de Duitse asielpprocedure en de opvangvoorzieningen.

3.9. In een eerste punt van kritiek merkt verzoeker op dat verweerder zich lijkt te baseren op een gedateerd AIDA-rapport opgesteld in 2019 door M. Kalkmann in plaats van op het meer recente AIDA-rapport geüpdatet in 2021 en opgesteld door P. Hoffmeier-Zlotnik. Hij betoogt dat de conclusie in de bestreden akte dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Duitse opvangvoorzieningen is gebaseerd op een achterhaald rapport en bovendien op een selectieve lezing ervan.

3.10. De Raad stelt vast dat de kritiek van verzoeker dat verweerder zich zou baseren op een achterhaald AIDA-rapport feitelijke grondslag mist. Immers verwijst verweerder in de bestreden akte naar *“Asylum Information Database - Country Report : Germany - 2021 update, laatste update in april 2022”* en citeert hij hier tevens uit. Verweerder voegt een internetlink toe naar dit rapport en uit een kopie van het desbetreffende AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat verweerder zich wel degelijk heeft gebaseerd op voormelde versie van het AIDA-rapport. Dat verweerder in de bestreden akte M. Kalkmann vermeldt in plaats van P. Hoffmeier-Zlotnik, die de auteur is van de voormelde update, betreft een materiële vergissing die geen afbreuk doet aan de objectieve vaststelling dat verweerder zich wel degelijk heeft gebaseerd op de meest recente versie van het AIDA-rapport dat beschikbaar was op het ogenblik van het tot stand komen van de bestreden akte. Voorts laat verzoeker na ook maar enige concrete kritiek te uiten op de Duitse opvangvoorzieningen en legt hij nergens uit waarom verweerder zich bezondigt aan een selectieve lezing van het AIDA-rapport op dat vlak. De afwegingen die hierover figureren in de bestreden akte blijven dan ook overeind, alsook de volgende conclusie: *“Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de (...) onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

3.11. Waar verzoeker in een tweede punt van kritiek verwijst naar de gebrekkige toegang tot de asielpprocedure voor verzoekers om internationale bescherming die zich aan de grens met Duitsland aanbieden, stelt de Raad vast dat hij nalaat concreet te duiden waarom de situatie van verzoekers om internationale bescherming aan de grens relevant is voor een Dublin-terugkeerder zoals hijzelf. De Raad leest in de bestreden akte dat de Duitse autoriteiten zich op 8 april 2022 akkoord verklaarden om verzoeker terug te nemen. Ze verzochten om verzoeker over te dragen via de luchthaven van Frankfurt/Main waarna hij zich dient aan te melden bij EAE Bochum. Dit bevindt zich niet aan de Duitse grens. Verzoeker brengt ook niets concreets in waar in de bestreden akte uitdrukkelijk kan worden gelezen dat Dublin-terugkeerders geen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot de asielpprocedure: *“(AIDA-rapport p. 53, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany).”*

3.12. Verzoeker plaatst in een derde punt van kritiek vervolgens vraagtekens bij de kwaliteit van de Duitse asielpprocedure. Hij citeert uit het AIDA-rapport waarin kan worden gelezen dat de kwaliteit van de beslissingen van het BAMF (p. 6 van het AIDA-rapport: deze afkorting staat voor Federal Office for Migration and Refugees (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge)) veelvuldig het voorwerp was van debat, dat er sprake was van *“schandalen”* en dat *“sommige”* beslissingsmakers niet de relevante opleiding kregen. Hij poneert verder dat de asielpprocedure in Duitsland *“niet geënt [is] op een correcte waarheidsvinding”* en wijst erop dat de gehoren van verzoekers om internationale bescherming door het BAMF werden bekritiseerd omdat ze te oppervlakkig zouden zijn en omdat geen verdere vragen werden gesteld in geval van tegenstrijdigheden.

3.13. Voor wat betreft de kritiek op de kwaliteit van de beslissingen van het BAMF waarvoor verzoeker zich baseert op de pp.19 e.v. van het AIDA-rapport, gaat hij eraan voorbij dat op deze pagina's ook kan worden gelezen dat het BAMF, ingevolge de geleverde kritiek, aan bijsturing heeft gedaan: *“As a result,*

the BAMF has undertaken several changes to the training provided to decision-makers since 2017. Information provided by the BAMF in 2019 suggests that these measures have significantly improved the qualification of staff in comparison to the situation in 2016 and 2017." De Raad leest op p. 11 van het AIDA-rapport ook: *"The new government has pledged to accelerate and improve the quality of asylum procedures."* Alleszins is beroep mogelijk tegen beslissingen van het BAMF bij de administratieve rechtbanken, die aan feitenonderzoek doen: *"The Administrative Court investigates the facts of the case"* (p.36 van het AIDA-rapport). De Raad leest doorheen het rapport ook dat er parlementair toezicht wordt uitgeoefend op het BAMF, via parlementaire vragen, zodat ook langs deze weg druk kan worden uitgeoefend voor bijsturingen. Wat er ook van zij, er zal, net zoals in België, altijd ruimte zijn voor verbetering van de asielprocedure en de kwaliteit van asielbeslissingen, maar dit gegeven maakt op zich niet dat er sprake is van systeemfouten in de asielprocedure zoals verzoeker ten onrechte concludeert. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker nooit kritiek heeft geuit op de door hem in het verleden doorlopen asielprocedure in Duitsland zoals hij ook geen opmerkingen heeft gemaakt over de opvangvoorzieningen aldaar, waar hij nochtans vier jaar heeft verbleven. Integendeel verklaarde hij tijdens zijn Dublingehoor van 5 april 2022, dat zich in het administratief dossier bevindt, uitdrukkelijk: *"Ik zou het geen probleem vinden moest ik terug naar Duitsland moeten [...]".* Verzoeker slaagt er met zijn betoog dan ook niet in de volgende vaststellingen van verweerder aan het wankelen te brengen:

"We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

3.14. Een *"correcte waarheidsvinding"* wordt volgens verzoeker verder bemoeilijkt door een gebrek aan juridische bijstand doorheen de asielprocedure. Hij betoogt in het bijzonder dat er in eerste aanleg geen systematische toegang is tot kosteloze juridische bijstand.

3.15. Het betrokken AIDA-rapport meldt inderdaad dat verzoekers om internationale bescherming in de bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze juridische bijstand. Evenwel verplicht de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn) de lidstaten er niet toe kosteloze rechtsbijstand te verlenen in de bestuurlijke fase. Zo voorziet artikel 20, lid 1 van de Procedurerichtlijn enkel in een verplichting tot het voorzien van kosteloze juridische bijstand in de beroepsprocedures. Verder blijkt dat – wanneer lidstaten ervoor opteren om in de eerste fase geen kosteloze juridische bijstand te voorzien – zij aan de informatieplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 19 van de Procedurerichtlijn, kunnen voldoen via niet-gouvernementele organisaties of beroepsbeoefenaars in dienst van de overheid of gespecialiseerde overheidsdiensten. Zoals blijkt uit het AIDA-rapport (p. 87) zijn er NGO's actief in Duitsland die gratis advies verschaffen m.i.v. juridisch advies (*"Welfare organisations and other NGOs offer free advice services which include basic legal advice"*). Verzoekers om internationale bescherming kunnen in sommige opvangcentra of in de buurt ervan bij dergelijke organisaties op bepaalde tijdstippen terecht. Voorts leest de Raad in het AIDA-rapport op de pp. 38 en 39 dat het BAMF ook zelf voorziet in informatie en advies voor verzoekers om internationale bescherming in eerste aanleg: *"With the so-called "Orderly-Return-Law", in force since 21 August 2019, a "voluntary independent staterun" counselling service with a two-stage approach was introduced (Section 12a Asylum Act): the first stage consists of group sessions with basic information on the asylum procedure as well as on return procedures; the second stage consists of individual counselling sessions. (...) Government advice covers the period from the lodging of the asylum application to the explanation of a first instance decision. (...) The new coalition government has announced in November 2021, however, that legal assistance should be offered by independent organisations instead of the BAMF."* (p. 38-39).

Uit verzoekers betoog blijkt dat hij een bijstandsrol in eerste aanleg enkel weggelegd acht voor advocaten, maar deze persoonlijk visie maakt niet dat het hierboven beschreven systeem – dat in overeenstemming is met de Procedurerichtlijn, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan – wijst op systematische tekortkomingen in de Duitse asielprocedure.

3.16. Specifiek met betrekking tot het volgend verzoek om internationale bescherming wijst verzoeker erop dat in het AIDA-rapport kan worden gelezen dat er geen kosteloze juridische bijstand is, noch bij het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming noch in geval van het aantekenen van beroep tegen een negatieve beslissing over dit volgend verzoek. Hij wijst erop dat de Duitse autoriteiten bij een volgend verzoek een ontvankelijkheidsprocedure kennen en hierbij een “zekere discretie” genieten voor het al dan niet organiseren van een persoonlijk onderhoud. Om die reden wordt aangeraden een gedetailleerde schriftelijke motivering te voegen, wat volgens verzoeker onmogelijk is zonder een raadsman. Verder wijst hij erop dat hij bij een beroep tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing geen recht heeft op kosteloze rechtsbijstand waardoor de beroepsmogelijkheid dode letter zal blijven voor hem. Hij heeft immers geen eigen middelen.

3.17. Voor wat betreft een volgend verzoek leest de Raad in het AIDA-rapport (p. 78) het volgende in verband met toegang tot kosteloze rechtsbijstand: *“There is no free legal assistance available for subsequent applications or for appealing against rejections of subsequent applications.”*

3.18. De Raad wijst erop dat artikel 42, lid 2, b) van de Procedurerichtlijn toestaat dat een voorafgaand onderzoek bij volgende verzoeken tot internationale bescherming uitsluitend op basis van schriftelijke toelichtingen zonder persoonlijk gehoor plaatsvindt. Voor wat betreft deze schriftelijke toelichtingen ziet de Raad niet in waarom verzoeker zich blijkens de informatie weergegeven in punt 2.15. niet zou kunnen wenden tot minstens een NGO die hem kan bijstaan met advies in geval het voor hem onmogelijk is om dit zelf op te stellen of als hij niet de middelen zou hebben om een beroep te doen op een advocaat.

3.19. Het is echter zo dat verzoeker inderdaad geen beroep zal kunnen doen op kosteloze juridische bijstand in geval hij beroep wenst aan te tekenen tegen een eventuele niet-ontvankelijkheidsbeslissing daar waar artikel 20, lid 1 van de Procedurerichtlijn voorziet in een verplichting tot het voorzien van kosteloze juridische bijstand in de beroepsprocedures tegen de beslissingen opgesomd in artikel 46, lid 1 van dezelfde richtlijn, waaronder de beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen naar aanleiding van een volgend verzoek. Het Hof van Justitie oordeelde echter dat het niet verenigbaar is met de doelstellingen van de Dublin III-verordening dat de geringste schending van de afzonderlijke bepalingen van onder andere de Procedurerichtlijn zou volstaan om een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat te verhinderen. Hiermee zou volgens het Hof van Justitie een uitsluitingscriterium worden toegevoegd aan de in hoofdstuk III voorziene criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat waarbij kleine inbreuken op de bepalingen voorzien in onder andere de Procedurerichtlijn in een bepaalde lidstaat tot gevolg hebben dat deze lidstaat wordt vrijgesteld van de verplichtingen vervat in de Dublin III-verordening. Enkel indien ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht in strijd met die bepaling (HvJ, NS en ME van 21 december 2011 (C-411/10 en C-493/10) punten 84 tot 86). Verzoeker toont met zijn uitgebreide betoog niet aan dat dit het geval is.

Bovendien blijkt dat volgende verzoeken om internationale bescherming zeker niet kansloos zijn. De Raad leest op p. 79 van het AIDA-rapport: *“However, when looking strictly at the subsequent applications decided on the merits, it appears that almost 50% of them were successful (2,919 decisions, equalling to 54.9 % in 2021, and 2,471 decisions in 2020 (49.1 %)).”*

Ten slotte houdt verzoeker wel voor dat hij onbemiddeld is, maar blijkens zijn Dublin-gehoor is hij eind 2017 op legale wijze met het vliegtuig vertrokken uit Pakistan met als bestemming Libië. Na twee maanden is hij via een smokkelaar in Italië aangekomen, om daarna met de auto door te reizen naar Oostenrijk om dan toe te komen in Duitsland waar hij vier jaar heeft verbleven om vervolgens met de taxi verder door te reizen naar België. Dit wijst redelijkerwijs niet op het profiel van een onbemiddelde man. Het is de Raad alleszins onduidelijk hoe verzoeker erin is geslaagd vier jaar in Duitsland te verblijven als hij onbemiddeld zou zijn en hij geeft hierover geen enkel detail, noch tijdens zijn Dublin-interview noch in het verzoekschrift. Hij heeft bovendien een zus en een broer wonen in Duitsland, zo heeft hij verklaard tijdens zijn Dublininterview en mogelijk kunnen die hem financieel ondersteunen als hij een beroep wil doen op een advocaat om hem bij te staan bij de asielprocedures.

3.20. Verzoeker voert in een vierde punt van kritiek aan dat hij een vrijheidsberoving riskeert bij overname door Duitsland. De Raad leest in de bestreden akte echter dat de Duitse autoriteiten hebben aangegeven dat verzoeker zich na aankomst dient aan te melden bij *“EAE Bochum, Gersteinring 50, 44791 Bochum”*.

Blijkens het antwoordformulier van de Duitse autoriteiten dat zich in het administratief dossier bevindt, is dit een *“centre for the first admittance (called “Erstaufnahmeeinrichtung”)*”. De Raad leest op p. 8 van het AIDA-rapport dat het een *“Initial reception centre”* betreft, zijnde een *“Reception centre where asylum seekers are assigned to reside during the first phase of the asylum procedure”*. Het betreft dus een opvangcentrum en geen gesloten centrum waar verzoeker volgens wat de Raad leest in het AIDA-rapport een volgend verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen:

“Irrespective of special regulations which apply in the border region only, most applications are made by asylum seekers who have already entered the territory. Under these circumstances the law obliges asylum seekers to “immediately” report to a “reception facility” (Aufnahmeeinrichtung). Alternatively, they can report to a police station or to an office of the foreigners’ authorities.

58 At this stage of initial registration, personal data including photographs and fingerprints are collected and stored in the “Central Register of Foreigners” (Ausländerzentralregister (AZR)), to which a number of public authorities have access.

59 Following this first contact with the authorities, the asylum application has to be filed “immediately”. There is no strict definition of an “immediate” application and there are no exclusion rules for applications which are filed at a later date. However, a delay in filing the application may be held against the asylum seeker in the course of the asylum procedure, unless reasonable justification for the delay is brought forward. Once asylum seekers have reported to the “reception facility” mentioned above, they have to be issued an “arrival certificate” (Ankunftsnachweis). Afterwards, the responsible branch office of the BAMF is determined with the help of distribution system known as Initial Distribution of Asylum Seekers (Erstverteilung der Asylbegehrenden, EASY)[...]” (p. 25-26).

Uit het AIDA-rapport (p.130) blijkt voorts dat verzoekers om internationale bescherming in het algemeen niet worden vastgehouden in Duitsland zolang hun verzoek niet definitief is afgewezen: *“Asylum seekers are generally not detained as long as their application is not finally rejected and as long as they have a permission to stay.”*

In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoeker geheel nalaat de vaststellingen van de verwerende partij te weerleggen dat hij na overdracht in Duitsland mogelijk nog een beroepsprocedure kan aanhangig maken tegen de afwijzing van zijn eerste verzoek om internationale bescherming: *“We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU.”*

Verzoekers focus op zijn eerste afgewezen beschermingsverzoek volstaat derhalve niet om aan te nemen dat hij riskeert het slachtoffer te worden van vrijheidsberoving in Duitsland van zodra hij daar aankomt. De Raad gaat dan ook niet verder in op het betoog van verzoeker over de detentieomstandigheden in de deelstaat Nordrhein-Westfalen.

3.21. De Raad concludeert dan ook dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of een gebrekkig onderzoek heeft geoordeeld dat een overdracht aan Duitsland geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Duitsland.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.22. In een tweede onderdeel van het enig middel haalt verzoeker een risico op indirect refoulement naar Pakistan aan. Hij betoogt dat, gelet op de systeemfouten in de Duitse asielprocedure, er een reëel risico bestaat dat de weigering van de vluchtelingenstatus in zijn geval onterecht was en dat hij na overname door Duitsland geen *“eerlijke kans”* zal krijgen om dit aan te kaarten. Verzoeker stelt dat een uitwijzing naar Pakistan niet valt uit te sluiten. Hij gaat vervolgens concreet in op zijn asielrelaas en het feit dat hij het Ahmadigeloof aanhangt teneinde het risico op indirect refoulement verder te onderbouwen.

3.23. Verweerder maakt hierover de volgende afwegingen in de bestreden beslissing:

“De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Wat betreft de vrees van betrokkene dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel."

"Middels het akkoord van 08/04/2022 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Duitse grondgebied."

3.24. De Raad stelde hierboven reeds vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat er sprake is van systeemfouten in de Duitse asielprocedure. Door verder zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en erop te wijzen dat zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, toont verzoeker niet aan dat verweerder er niet mag op vertrouwen dat dit eerste verzoek correct werden beoordeeld door de Duitse autoriteiten conform de internationaal- en Europeesrechtelijke standaarden. Verzoeker stuurt aan op een prima facie beoordeling van zijn asielrelaas om een correcte inschatting te maken van het risico op non-refoulement, maar hij laat na de juridische grondslag hiervoor te verstrekken. Verzoekers verwijzing naar een uitspraak van een Franse administratieve rechtbank van 2018 die een transfer van een Afghaanse onderdaan naar Duitsland strijdig achtte met het non-refoulementbeginsel kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers verwijzing naar een ECRE-analyse van 2018 dat verzoeken om internationale bescherming binnen de Dublin-lidstaten niet op dezelfde manier worden behandeld. Verzoeker brengt ook niets concreets in tegen de vaststelling van verweerder, *"We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."* Voorts benadrukt verweerder in de bestreden akte dat verzoeker na overdracht in Duitsland mogelijk nog een beroepsprocedure kan aanhangig maken tegen de afwijzing van zijn eerste verzoek om internationale bescherming: *"We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU."* Dit kan bezwaarlijk onderuit worden gehaald door verzoekers simpel betoog dat hij in Duitsland geen *"eerlijke kans"* zal krijgen om aan te kaarten dat de weigering van de vluchtelingenstatus in zijn geval onterecht was. Daar komt nog bij dat verweerder erop wijst dat hij een nieuw verzoek zal kunnen indienen en nieuwe elementen zal kunnen aanvoeren en dat, zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek, hij niet kan worden verwijderd van het Duitse grondgebied. Verzoeker weerlegt dit niet met concrete argumenten. De beoordeling dat er geen risico is op indirect refoulement bij terugkeer dringt zich des te meer op gezien de bestreden beslissing stelt dat verzoeker tijdens zijn Dublinonderhoud, een *"verblijfsvergunning voor Duitsland (...) met nummer [...] en geldig tot 07/04/2022"* heeft neergelegd. Dit vindt steun in het administratief dossier waarin zich zoals gezegd het Dublin-interview bevindt. Verzoeker bewaart daarover in zijn verzoekschrift de totale stilte.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden akte. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------